

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1302/05
05.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Виде Петровић-Шкоро, Неде Антонић и Софије Вагнер – Личеноски, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа пуномоћник ББ, адвокат, против тужене ВВ, коју заступа пуномоћник ГГ, адвокат, ради деобе заједничке имовине стечене у браку, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду бр. Гж. 2102/2004 од 23.2.2005. године, у седници већа оджаној 5.10.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду бр. Гж. 2102/2004 од 23.2.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Општинског суда у Темерину бр. П. 374/00 од 4.11.2003. године, тужбени захтев тужиоца је усвојен, те је утврђено да заједничку имовину парничних странака стечену у браку чине породична стамбена зграда, која се састоји од приземља и поткровља, а што у природи представља собу, предсобље, кухињу, трпезарију, купатило у приземљу и три собе, купатило и предсобље у поткровљу, укупне површине 170 м², као и недовршена стамбена зграда, која се састоји од приземља и поткровља површине 230м², које непокретности представљају вангрунтовно власништво, а које су изграђене на парцели бр. ДД, те је утврђено да је тужилац сувласник на наведеним непокретностима у 4/5 дела, а да је тужена сувласник у 1/5 дела, што је тужена дужна признати и трпети да се на основу пресуде када се за то стекну законски услови у јавне књиге изврши упис права власништва сразмерно утврђеним сувласничким деловима и то у корист тужиоца 4/5 дела, а у корист тужене 1/5 дела, те је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде парничних трошкова плати 157.000,00 динара.

Другостепеном пресудом Окружног суда Новом Саду бр. Гж. 2102/2004 од 23.2.2005. године, делимично је уважена жалба тужене и пресуда Општинског суда у Темерину бр. П. 374/00 од 4.11.2003. године преиначена тако што се тужбени захтев тужиоца делимично усваја и утврђује да је тужилац сувласник на некретностима описаним у ставу III изреке првостепене пресуде у 1/2 дела, док је тужена сувласник у 1/2 дела, што је тужена дужна признати и трпети да се на основу ове пресуде када се за то стекну законски услови у јавне књиге на описаним непокретностима изврши упис права власништва сразмерно утврђеним сувласничким деловима и то у корист тужиоца 1/2 дела и у корист тужене 1/2 дела, те је одређено да свака странка сноси своје трошкове, док је у преосталом делу жалба тужене одбијена и првостепена пресуда у ставу II и III изреке потврђена.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о изјављеној ревизији, а тужена није поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу чл. 386. Закона о парничном поступку ревизијски суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст.2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревизије о почињеним битним повредама одредаба парничног поступка из чл. 354. ст.2. тачка 13. Закона о парничном поступку, јер је другостепена пресуда ваљано образложена.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у браку од 1976. до 2000. године, и имају две ћерке. Тужилац је добио стан од своје радне организације који је 1992. године откупљен. Откупна цена стана у износу од 2.000 ДМ је плаћена из заједничких средстава парничних странака. Исте године стан је продат за 41.000 ДМ, а за 36.000 ДМ је купљена кућа у ___ која није била завршена, па је осталих 5.000 ДМ утрошено за изградњу ове куће. На кући су радили радници којима је плаћено из заједничке касе, али су радила и лица којима није плаћено, јер су у пријатељским односима са тужиоцем, а неким мајсторима се тужилац одужио својим бесплатним радом. Тужилац је од оца наследио 2 јутра земље које је продао за 6.000 ДМ, а од ових средстава је за 1.500 ДМ купио салаш. Тужилац је у периоду од 1987. до 2000. године зарадио укупно 14.453.115,00 динара, а тужена је у истом периоду зарадила 5.128.684,00 динара. Тужилац се бавио и пољским пословима. Тужена је од своје фирме добила деонице које су

дизајна. Тужилац се бавио и допуњеним пословима. Тужена је од своје фирме дошла дошлице које су продате за 1.500 ДМ, што је уложено у изградњу куће. Тужена је за време трајања брака обављала послове домаћице и водила бригу о деци, а у изградњи спорних некретнина учествовала је у том смислу што је спремала након одласка мајстора, а учествовала је и приликом скидања цигала са камиона и скидања црепова.

Другостепени суд је ценећи утврђене чињенице правилно закључио да су парничне странке подједнако допринеле стицању спорне заједничке имовине, тако да је правилно примењено материјално право када је жалба тужене делимично уважена и првостепена пресуда преиначена. Правилно примењујући одредбе чл. 321. Закона о браку и породичним односима, другостепени суд је за своју одлуку дао ваљане разлоге које прихвата и ревизијски суд, тако да се у ревизији тужиоца неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Остали наводи ревизије којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања нису могли бити предмет оцене ревизијског суда због одредби чл. 385. ст.3. Закона о парничном поступку, према којима се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

На основу наведеног, применом чл. 393. Закона о парничном поступку, ревизија је као неоснована одбијена.

Председник већа - судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

СМ